

Arrest

nr. 200 742 van 6 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 13 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 februari 2017 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HELLEMANS, loco advocaat M. RAATS, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwt op 18 juli 2014 met mevrouw K.R., van Indiase nationaliteit met verblijfsrecht in België.

1.2. Verzoeker komt op 18 juli 2014 aan met een visum gezinshereniging. Op 18 juli 2014 wordt hij in het bezit gesteld van een A-kaart, die op 30 juli 2015 wordt verlengd tot 27 juli 2016.

1.3. Op 15 december 2016 dient mevrouw K.R. een verzoek tot echtscheiding in. Op 3 maart 2016 beslist de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij vonnis dat mevrouw K.R. wordt gemachtigd om

afzonderlijk te verblijven in de gezinswoning en dat verzoeker de echtelijke woonst dient te verlaten waarbij hij drie maanden krijgt om een nieuwe verblijfplaats te zoeken. Sinds 2 juni 2016 woont verzoeker alleen.

1.4. De Dienst Vreemdelingenzaken vraagt verzoeker op 22 augustus 2016 om, in overeenstemming met artikel 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), alle documenten voor te leggen die hij nodig acht in het kader van een duurzame verankering op het Belgische grondgebied.

1.5. Op 20 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoeker met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden akte waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de Verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

*Naam: R..S.
Nationaliteit: India
(....)*

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

X de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 07.03.2011 te India met XXX, K.R.

Hij kwam aan in België op 18.07.2014 met een visum in het kader van gezinshereniging.

Reeds op 15.12.2015 heeft de echtgenote (referentiepersoon) van betrokkene de echtscheiding aangevraagd. Bij vonnis van de rechtbank van 03.03.2016 werd beslist dat betrokkene de echtelijke woonst diende te verlaten, en kreeg drie maand de tijd om een nieuwe verblijfplaats te zoeken. Sedert 02.06.2016 woont betrokkene alleen op bovenvermeld nieuw adres. Betrokkene heeft ook een attest van de huisarts ivm krabben op de rechter onderarm aangebracht door zijn echtgenote op 07.05.2016 bij een echtelijke ruzie, toegevoegd aan het dossier. Betrokkene heeft hiervan ook klacht neergelegd bij de politie op 10.05.2016 (PV nr.AN.43.LB.05659/2016 – GF dd. 10/05/2016). Betrokkene legt ook stukken voor dat hij tewerkgesteld is met een contract van 20 uur van bepaalde duur (19.08.2016 tot en met 31.01.2017) en hij cursus inburgering en Nederlands gevolgd heeft. Dit weegt echter niet op om een verder verblijf toe te staan onder gezinshereniging, aangezien na amper anderhalf jaar deze werd stop gezet.

Wat betreft artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: betrokkene kwam slechts op 18.07.2014 in België aan. Hij woonde nog geen twee jaar bij zijn echtgenote, waarvan na anderhalfjaar al sprake was van een scheiding. Betrokkene heeft meer dan 25 jaar in India gewoond of alvast niet in België. Het is ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. Bovendien is er ook geen sprake meer van een gezinscel op basis waarvan betrokkene hier momenteel verblijf heeft.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel, dat enkel is gericht tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf, wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker kreeg een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten.

*Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.
(....)*

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

a) Aangaande de scheiding van verzoeker en het partnergeweld

Verwerende partij neemt zijn beslissing tot intrekking van verblijf en stelt dit te doen gezien verzoeker geen huwelijksleven meer onderhoudt met de referentiepersoon.

Dat verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat verzoeker het slachtoffer is in dit verhaal. Hij is reeds in 2011 gehuwd met zijn (ex-)echtgenote, d.w.z. een huwelijk van meer dan 5 jaar.

Verzoeker wenste zijn vrouw te vervoegen in België en vroeg hiervoor een visum aan. Door de duur van de procedure bekwam hij dit pas in 2014.

Na het bekomen van het visum vervoegde verzoeker zijn echtgenote in België waarna zij geruime tijd gelukkig hebben samengewoond.

Verzoeker bekwam ondertussen een vaste tewerkstelling en alles verliep vlekkeloos tot het moment dat zijn echtgenote alleen op vakantie vertrok naar India.

Zij werd door haar familie verplicht om met een andere man te trouwen. Gezien het feit dat zij al getrouwd was, met verzoeker, en teneinde dit nieuwe, opgelegd huwelijk te kunnen voltrekken vormde het eerder en oprecht huwelijk een probleem.

Toen zij terug in België aankwam maakte zij het leven met en voor verzoeker onmogelijk en vroeg nadien ook de scheiding aan.

Verzoeker is het slachtoffer van intrafamiliaal geweld, hetgeen ook door PV's wordt aangetoond.

Verwerende partij gaat hieraan voorbij in zijn beslissing!

Dat de motivering die verwerende partij hanteert, dan ook flagrant fout en onzorgvuldig is.

Verzoeker is naar België gekomen op basis van gezinshereniging met zijn echtgenote en het oprechte huwelijk dat in 2011 werd aangegaan..

Verzoeker heeft meerdere jaren legaal op het grondgebied verbleven.

Verwerende partij stelt dat bij het ophouden van het bestaan van de gezinscel ook zijn grond voor verblijfsrecht verval, ongeacht de reden van het ophouden van de gezinscel.

Dit is flagrant onwaar.

Verzoeker kan op basis van intrafamiliaal geweld zijn verblijfsrecht toch behouden, zeker gezien de meerdere klachten die zijn neergelegd tegen zijn ex-echtgenote.

Zo stelt kruispuntbank Migratie namelijk dat:

“Het verblijfsrecht van een vreemdeling die hier verblijft op basis van gezinshereniging is tijdens de eerste drie jaar (= familielid van een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht in België) of vijf jaar (= familielid van een Belg of Unieburger) voorwaardelijk. Dat betekent dat het familielid zijn verblijfsrecht kan verliezen van zodra er geen samenwoning, respectievelijk gezinscel, meer is. Dit stelt een probleem voor slachtoffers van intrafamiliaal geweld, die de woning van de gezinshereniger verlaten omwille van het geweld. Daarom voorziet de Verblijfswet dat DVZ het verblijfsrecht niet beëindigt als het gaat om een slachtoffer van intrafamiliaal geweld.”

Verwerende partij dient hier wel degelijk rekening mee te houden, men kan dit niet zomaar opzij schuiven.

Dat dit flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Het verblijfsrecht van verzoeker had wel degelijk kunnen standhouden omwille van het intrafamiliaal geweld dat hij heeft moeten doorstaan.

Verwerende partij kan dus niet louter stellen dat na de scheiding met zijn echtgenote ook zijn grond om in België te verblijven is weggevallen.

Door geen rekening te houden met het intrafamiliaal geweld behandelt verwerende partij het dossier van verzoeker zeer onzorgvuldig en schendt zij ook de motiveringsverplichting.

Zij gaan namelijk helemaal voorbij aan het feit dat voor slachtoffers van intrafamiliaal geweld een uitzondering bestaat als zij net omwille hiervan uiteen gaan met de partner op basis van wie zij gezinshereniging hebben gedaan.

Tevens dient er ook rekening te worden gehouden met het volgende(cfr agentschap integratie en inburgering):

“Als er een einde komt aan je relatie met je Belgische echtgenoot of partner door echtscheiding, nietigverklaring van je huwelijk of beëindiging van je partnerschap, of je vormt geen gezinscel meer met je Belgische echtgenoot of partner, moet je geen 5 jaar een gezinscel vormen om een duurzaam verblijf te bekomen (na 5 jaar), op voorwaarde dat:

je huwelijk, partnerschap of je gezinscel, bij de start van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van je huwelijk of bij de beëindiging van je partnerschap of je gezinscel, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België”.

Verzoeker is meer dan 5 jaar gehuwd geweest, het huwelijk heeft dus minstens drie jaar geduurd waarvan verzoeker meer dan één jaar in België heeft doorgebracht. Ook mbt zijn tewerkstelling en voldoende bestaansmiddelen voldoet hij volledig aan de voorwaarden.

Ook hieruit blijkt andermaal dat verwerende partij dus niet louter kan stellen dat na de scheiding met zijn echtgenote ook zijn grond om in België te verblijven is weggevallen.

Door ook met deze elementen geen rekening te houden is het over duidelijk dat verwerende partij het dossier van verzoeker zeer onzorgvuldig heeft behandeld en men de motiveringsverplichting schendt.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoeker, waaronder het intrafamiliaal geweld op hem gericht(waarvan hij ook bewijzen voorbrengt), maar tevens ook zijn legaal verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, zijn werkbereidheid (heeft gewerkt tot 31.01.2017), het feit dat hij gewerkt heeft tot hem dit recht werd ontzegd en over voldoende bestaansmiddelen beschikte, en het risico om in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht te komen ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat verwerende partij hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Dit is onaanvaardbaar en maakt bovendien een flagrante schending uit van het motiveringsbeginsel!

Verwerende partij stelt niets over het feit dat verzoeker zich tijdens zijn volledig verblijf geïntegreerd heeft! Waarom kan deze integratie dan geen reden zijn om aan verzoeker verblijfsrecht toe te kennen?!

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker, zelfs ongeacht hoe deze is ontstaan en dat dit bij verzoeker dan ook nog eens volledig tijdens legaal verblijf is gebeurd.

Het is daarenboven onbegrijpelijk hoe verwerende partij het dossier van verzoeker zo flagrant onzorgvuldig kan onderzoeken en er in faalt haar bestreden beslissing afdoende te motiveren.

Bovendien is er schending van het vertrouwensbeginsel als ook het rechtszekerheidsbeginsel

Dat men het rechtszekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Ook wordt het vertrouwensbeginsel geschonden, wat een afgeleide is van het rechtszekerheidsbeginsel.

Dat verzoeker meer dan 5 jaar gehuwd geweest is en hij zelf slachtoffer is geworden en steeds alles te goeder trouw heeft gedaan. Niet alleen zijn huisbaas maar ook zijn werkgever zijn lovend over hem. Zie ook het schrijven in bijlage waarbij bevestigd wordt dat verzoeker een contract van onbepaalde duur heeft ontvangen.

Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen en het geheel er van maar blijkbaar enkel gewacht heeft om zijn verblijfsrecht af te nemen en bevel af te leveren zodra vonnis mbt echtscheiding werd genomen.

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening, minstens niet afdoende, heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

3.2. De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven ook in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

3.3. Uit het betoog van verzoeker blijkt tevens dat hij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel ook wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schendingen van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of er sprake is van een afdoende motivering), van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 11, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde als volgt:

“§ 2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. (...)

3.4. Uit artikel 11, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat indien een huwelijks- of gezinsleven niet of niet meer wordt onderhouden, het verblijfsrecht kan worden beëindigd binnen de drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel.

Deze bepaling vormt de juridische grondslag van de bestreden beslissing waarbij in feite wordt gemotiveerd: *“Reeds op 15.12.2015 heeft de echtgenote (referentiepersoon) van betrokkene de echtscheiding aangevraagd. Bij vonnis van de rechtbank van 03.03.2016 werd beslist dat betrokkene de echtelijke woonst diende te verlaten, en kreeg drie maand de tijd om een nieuwe verblijfplaats te zoeken. Sedert 02.06.2016 woont betrokkene alleen op bovenvermeld nieuw adres.”* Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist, noch betwist verzoeker dat de bestreden beslissing werd genomen binnen voormelde termijn van drie jaar.

3.5. In artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen dat het verblijfsrecht niet kan worden beëindigd als de betrokken vreemdeling aantoonde het slachtoffer te zijn van partnergeweld of geweld in de familie. Verder dient, conform artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde ook rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken vreemdeling en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

In het licht van deze bepalingen heeft de gemachtigde op 22 augustus 2016 een brief gericht aan verzoeker met de vraag om binnen de 30 dagen alle documenten die verzoeker hiervoor nodig acht, aan te brengen. Verzoeker werd dus de mogelijkheid geboden om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van artikel 11, § 2 van Vreemdelingenwet en dit voordat een beëindigingsbeslissing werd genomen.

Verzoeker legde certificaten voor van een cursus inburgering en Nederlands alsook een attest inburgering, een arbeidscontract van bepaalde duur (van 19 augustus 2016 tot 31 januari 2017) en bijhorende loonfiches, een proces-verbaal van aangifte van 10 mei 2016, een medisch attest van de huisarts, het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 3 maart 2016 en een persoonlijke brief met de redenen waarom hij in België wil blijven.

3.6. Hoewel artikel 11, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet de grondslag vormt van de bestreden beslissing, beperkt de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, zich niet tot de enkele vaststelling dat verzoeker niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die werd vervoegd onderhoudt. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat deze vaststelling op automatische wijze zou hebben geleid tot de beëindiging van het verblijf.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoeker heeft voorgelegd en aan hem kenbaar heeft gemaakt. Hij heeft bijgevolg rekening heeft gehouden met de klacht die verzoeker heeft neergelegd bij de politie naar aanleiding van de krabben die mevrouw K.R. hem heeft toegebracht en het medisch attest, zoals duidelijk in de bestreden beslissing te lezen is. Het betoog van verzoeker dat met dit element geen rekening werd gehouden en zomaar opzij werd geschoven, mist dus feitelijke grondslag. Bij deze merkt de Raad op dat verzoeker slechts één klacht heeft voorgelegd aan de gemachtigde, en dus niet *“meerdere klachten”*. Verder kan in de bestreden beslissing duidelijk worden gelezen dat de gemachtigde ook rekening heeft gehouden met andere elementen die betrekking hebben op de duur van zijn verblijf in België, de duur van zijn huwelijk, de elementen van integratie, zijn tewerkstelling en andere elementen zoals deze aan de gemachtigde kenbaar werden gemaakt in navolging van het verzoek van 22 augustus 2016. Ook hier faalt het betoog van verzoeker als zou met deze elementen geen rekening zijn gehouden. Waar verzoeker verwijst naar *“het risico om in een mensonterende of levensbedreigende situatie terecht te komen”*, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker zulke elementen aan de gemachtigde heeft voorgelegd. De Raad ziet dan ook niet in hoe de gemachtigde hiermee rekening kon houden of daarover kon motiveren. Bovendien beperkt verzoeker zich tot een algemene bewering die verder niet wordt geconcretiseerd en gestaafd. Verzoeker verwijst ook naar zijn contract van onbepaalde duur, dat als stuk 3 bij zijn verzoekschrift wordt gevoegd. Hierbij benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Stuk 3 dateert van 21 maart 2017 en dus van na de bestreden beslissing van 20 februari 2017. Bijgevolg kon de gemachtigde geen kennis hebben van het feit dat verzoeker inmiddels een arbeidscontract van onbepaalde duur werd aangeboden, noch kon hij dit element in zijn beoordeling betrekken.

Verder stelt de Raad vast dat de gemachtigde de aangebrachte elementen heeft onderzocht en heeft afgewogen of de aangebrachte elementen een grond kunnen vormen voor verder verblijf, in weerwil van de vaststelling dat verzoeker niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die werd vervoegd onderhoudt. Een socio-economisch onderzoek heeft plaats gehad. De gemachtigde motiveert daarbij dat de aangebrachte elementen *“niet op[wegen] om een verder verblijf toe te staan onder gezinshereniging, aangezien na amper anderhalf jaar deze werd stop gezet”* alsook *“betrokkene kwam slechts op 18.07.2014 in België aan. Hij woonde nog geen twee jaar bij zijn echtgenote, waarvan na anderhalf jaar al sprake was van een scheiding. Betrokkene heeft meer dan 25 jaar in India gewoond of alvast niet in België. Het is ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst. Bovendien is er ook geen sprake meer van een gezinscel op basis waarvan betrokkene hier momenteel verblijf heeft.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet ingaat op deze afweging, zoals uitgedrukt in de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich tot het betoog dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en flagrant fout is omdat met de aangebrachte elementen geen rekening werd gehouden. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt genoegzaam dat verzoeker in dit standpunt niet kan worden gevolgd. Verzoeker laat dan ook na aan om op precieze wijze te tonen dat in casu niet afdoende werd gemotiveerd omtrent de aangebrachte elementen in het licht van artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Waar verzoeker citeert uit de *“kruispuntbank Migratie”*, in het bijzonder dat *“de Verblijfswet [voorziet] dat DVZ het verblijfsrecht niet beëindigt als het gaat om een slachtoffer van intrafamiliaal geweld”* en stelt dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde of aannemelijk maakt dat de gemachtigde in zijn geval zijn verblijfsrecht niet kon beëindigen. Zoals verwerende partij terecht aanvoert in haar nota, werd de echtscheidingsprocedure door mevrouw

K.R. reeds ingeleid op 15 december 2015 en vorderde zij eveneens te worden gemachtigd afzonderlijk te verblijven in de gezinswoning. Bij vonnis van 3 maart 2017 werd deze vordering toegekend aan mevrouw K.R. en kreeg verzoeker drie maanden de tijd om de gezinswoning te verlaten en een nieuwe verblijfplaats te zoeken. De feiten van geweld waarvoor verzoeker klacht heeft neergelegd, hadden plaats op 7 mei 2016 en dateren dus van na het inleiden van de echtscheidingsprocedure en het verzoek om afzonderlijk verblijf van mevrouw K.R. Een werkelijk huwelijksleven werd dus al enige niet meer onderhouden toen de feiten plaats hadden. Verder verklaarde verzoeker bij de politie, zoals in het proces-verbaal in het administratief dossier kan worden gelezen, dat de feiten van geweld eenmalig waren. De Raad stelt tenslotte vast dat verzoeker pas sinds 2 juni 2016 op een nieuw adres verblijft, een dag voor het aflopen van de termijn van drie maanden die hem werd verleend om een nieuwe verblijfplaats te zoeken. Uit het geheel van deze omstandigheden blijkt bijgevolg niet dat de feiten van geweld de reden waren waarom een werkelijk gezinsleven niet meer werd onderhouden, noch dat zij de reden waren waarom verzoeker de gezinswoning heeft verlaten. De Raad acht het in deze omstandigheden dan ook niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in casu geen toepassing heeft gemaakt van artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

3.8. In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens zoals kenbaar gemaakt op het moment van de bestreden beslissing of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen in zijn dossier, zodat ook de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden weerhouden. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten het verblijfsrecht te beëindigen of artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde niet overeenkomstig de geldende bepalingen of een vaste gedragslijn heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel zijn bijgevolg niet geschonden.

Het eerste middel is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijf.

3.9. In wat een tweede middel blijkt te zijn, dat is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker het volgende aan:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de beslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden. In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.”

3.10. In de mate dat verzoeker meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd omdat ook de beslissing tot beëindiging wordt vernietigd, wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de beslissing tot beëindiging tot verblijf niet wordt

vernietigd, zodat het betoog van verzoeker in dit verband hoe dan ook niet ter zake doet en niet dienstig is. Het bevel blijft derhalve gehandhaafd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES